

# РЕШЕНИЕ

№ 1523

гр. София, 07.12.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-25**, в публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Весела Тр. Живкова Офицерска

при участието на секретаря Христина Ц. Цветкова  
като разгледа докладваното от Весела Тр. Живкова Офицерска Търговско дело № 20231100901168 по описа за 2023 година

Предявени са обективно съединени в условията на кумулативност осъдителни иски с правно основание чл. 432, ал. 1 от КЗ, вр. с чл. 99, ал. 1 от ЗЗД и чл. 409 от КЗ, вр. с чл. 86, ал. 1 от ЗЗД от “Н.Л.” ЕООД, ЕИК \*\*\*\*\* против ЗД “Б.И.” АД, ЕИК \*\*\*\*\* за сумата от 35 000 лв., представляваща застрахователно обезщетение за претърпени от А.Е.Т. неимуществени вреди като последица от пътно-транспортното произшествие, настъпило на 02.08.2018 г. и причинено от застрахован в ЗД “Б.И.” АД по застраховка “Гражданска отговорност” водач на товарен автомобил марка “Ивеко”, модел “3510” с д.к. № ОВ \*\*\*\*\*, което вземане е прехвърлено от цедента А.Е.Т. на цесионера “Н.Л.” ЕООД с Договор за цесия от 09.10.2018 г., и за сумата от 16 670 лв. - законната лихва върху претендираната главница за периода от 05.11.2018 г. (датата на получаване на уведомлението за прехвърляне на вземането) до 21.06.2023 г. – датата на предявяване на иска.

Претендира се и законна лихва върху главницата от датата на предявяване на иска до окончателното плащане.

Ищецът твърди, че на 02.08.2018 г.В.М.В., при управление на т.а. марка “Ивеко”, модел “3510” с д.к. № ОВ \*\*\*\*\*, по автомагистрала “Тракия”, в района на 130 км. в посока гр. София, е нарушил правилата за движение по пътищата, като поради неизпълнение на задълженията си за непрекъснат контрол над управляваното МПС и съобразяване скоростта на движение с конкретните пътни и атмосферни условия, загубил контрол над автомобила, отклонил се надясно и се блъснал в намиращия се в аварийната лента л.а. марка „Форд“, модел „Транзит“, с д.к. № \*\*\*\*\* с водач Д.Ф.Г., при което на пътника в лекия автомобил А.Е.Т. били причинени телесни увреждания. Твърди, че по случая е образувано Досъдебно производство № 75/2018 г. по описа на ОД на МВР – Пловдив, пр.пр. № 7261/2018 г. По образуваното АНД № 4081/2019 г. по описа на РС-Пловдив водачът Велчев бил признат за виновен за настъпването на процесното ПТП с влязло в сила Решение № 1648/12.09.2019 г.

Твърди, че за т.а. марка “Ивеко”, модел “3510” с д.к. № ОВ \*\*\*\*\* има сключена застраховка “Гражданска отговорност” в ЗД “Б.И.” АД по полица № BG/02/117002549928,

със срок на застрахователно покритие 22.09.2017 г. – 21.09.2018 г., което води до ангажиране на отговорността на ответника за обезщетяване на причинените вследствие на пътно-транспортното произшествие неимуществени вреди.

Ищецът твърди, че на 05.11.2018 г. А.Е.Т. е предявил претенции пред ЗД “Б.И.” АД за заплащане на обезщетение, въз основа на която застрахователят образувал преписка по щета № 1810034957, като с писма от 23.11.2018 г. и от 13.12.2018 г. последният отказал да плати обезщетение.

Ищецът твърди, че на 09.10.2018 г. между А.Е.Т., като цедент, и настоящия ищец “Н.Л.” ЕООД, като цесионер, е сключен договор за цесия, по силата на който цедентът прехвърля възмездно на цесионера сумата от 35 000 лева от вземането си към ЗД “Б.И.” АД, представляваща застрахователно обезщетение за претърпените от А.Е.Т. вреди вследствие на ПТП от 02.08.2018 г.

Твърди, че с уведомление, получено от застрахователя на 05.11.2018 г. А.Е.Т. го уведомил за прехвърляне на част от вземането си в размер на частта от 35 000 лв., като същият е запазил правата си за разликата над 35 000 лв. до пълния предявен размер на претенцията от 150 000 лв. Поддържа, че цесията е произвела действие спрямо ответника и му е противопоставима, считано от 05.11.2018 г.

Твърди, че с влязло в сила решение по търговско дело № 23/2019 г. по описа на ОС-Пазарджик, решение по в.т.д. № 894/2021 г. по описа на АС-Пловдив и Определение по т.д. № 1538/2022 г. по описа на ВКС, ЗД “Б.И.” АД е осъдено да заплати на А.Е.Т. за причинените вследствие процесното ПТП неимуществени вреди сумата от 130 000 лв., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 05.02.2019 г. В мотивите на решението, постановено от АС-Пловдив било прието, че справедливият размер на обезщетението е 165 000 лв., но предвид разпореждането на А.Е.Т. с част от вземането си в полза на настоящия ищец “Н.Л.” ЕООД в размер на 35 000 лв., пострадалият Т. не се явява титуляр на тази част от вземането. Ищецът твърди, че е депозирал молба по чл. 225, ал.1 ГПК по т.д. № 23/2019 г. по описа на ОС-Пазарджик за встъпването му в производството, но молбата е оставена без уважение от съда.

Ищецът претендира ответникът да бъде осъден да му заплати сумата от 35 000 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на уведомлението за извършената цесия – 05.11.2018 г. до окончателното плащане. Доколкото лихвата за забава не се претендира като последица от увреждането, с оглед прехвърлянето на вземането от увреденото лице на настоящия ищец, а от уведомяването на застрахователя по чл. 99, ал.4 ЗЗД, т.е. касае се до самостоятелен иск, съдът е указал на ищеца да посочи размера на иска и представи доказателства за внесена дължимата държавна такса. С уточнителна молба вх. № 95233/19.10.2023 г. ищецът е посочил цена на иска за лихва за забава за периода преди подаване на исковата молба – 16 670 лв. и е представил доказателства за внесена по сметка на СГС държавна такса.

Претендира и направените по делото разноски.

Ответникът ЗД “Б.И.” АД оспорва предявения иск като недопустим, евентуално - неоснователен. Иска прекратяване на делото поради това, че ищецът не е отправил извънсъдебно в писмена форма претенцията си към застрахователя и не е посочил банкова сметка, при спазване изискванията на чл. 380 ГПК. Евентуално оспорва иска за главница като неоснователен по същите съображения. Оспорва и иска за заплащане на лихва, като възразява, че ищецът не е отправял претенция до застрахователното дружество, поради което последното не дължи лихва.

Ответникът претендира направените по делото разноски.

В допълнителната исковата молба ищецът поддържа предявените искове. Счита възразението на ответника за неоснователно, като излага съображения, че ищецът, в качеството си на цесионер, няма задължение да отправя претенция по чл. 380 КЗ. Сочи, че въпросът за изпълнението на задължението на цедента да посочи банкова сметка е ирелевантен, тъй като неизпълнението му води единствено до освобождаване на

застрахователя от отговорност за забава. Сочи, че пострадалото лице – цедент е предявило извънсъдебна претенция до ответника, след което е прехвърлило част от вземането си на ищеца по силата на договора за цесия от 09.10.2018 г., за което ответното дружество било уведомено от цедента. Посочва банкова сметка за плащане на претендираната сума.

В допълнителния отговор ответникът поддържа направените възражения и оспорвания срещу предявения иск. Представя платежно нареждане **за плащане на 27.09.2023 г.** по посочената от ищеца в допълнителната искова молба банкова сметка на сумата от 35 000 лв.

**Съдът, като анализира и прецени доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа и правна страна следното:**

Релевантните факти по предявения иск, за които тежест на доказване носи ищецът, са: наличие на договор за застраховка „Гражданска отговорност“, сключен от ответника, който да покрива риска от възникване на отговорност за вреди на посочения като виновен водач на МПС; настъпил застрахователен риск по договора – причинени от застрахованото лице на пострадалия неимуществени вреди /болки и страдания/, свързани с притежаването или използването на л.а., за които застрахованият отговаря съобразно българското законодателство; вид и размер на вредите, деликтната отговорност на застрахования при ответника – виновно противоправно поведение на застрахования при ответника при причиняване на застрахователното събитие, намиращо се в причинна връзка с вредоносния резултат. В конкретния казус в доказателствена тежест на ищеца е да докаже и прехвърляне на претендираната част от вземането на увреденото лице на ищеца с договор за цесия и съобщаване на ответника за прехвърлянето на основание чл. 99, ал.4 ЗЗД.

Ответникът от своя страна е длъжен да установи онези свои твърдения, правоизключващи и правопогасяващи възражения, от които черпи изгодни за себе си правни последици.

Ангажирането на отговорността на застрахователя по „Гражданската отговорност“ на причинителя на вредата /делинквент/ по чл. 432, ал. 1 от КЗ е функционално обусловено от правото на деликтно обезщетение от делинквента, като фактите, въз основа на които се поражда претендираното материално право са следните: 1/. валидно възникнало правоотношение по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите между делинквента и ответното дружество към датата на настъпване на застрахователното събитие, който да покрива риска от възникване на отговорност за вреди на посочения като виновен водач на МПС; 2/. настъпване на застрахователно събитие – ПТП; 3/. претърпени вреди в резултат на настъпилото застрахователно събитие, за които се претендира застрахователно обезщетение - имуществени и/или неимуществени; 4/. предпоставките по чл. 45 от ЗЗД - противоправно деяние; вина; вреди и причинно-следствена връзка между поведението на застрахованото лице /дееца/ и причинените вреди.

В случая от представената по делото молба-претенция от увреденото лице, входирана в ответното дружество на 05.11.2018 г., се установява, че искането на увреденото лице е предявено пред застрахователя ответник съгласно изискването на [чл. 380 от КЗ](#), с оглед на което искът се явява допустим.

Съобразявайки становищата на страните, съдът е обявил с доклада по делото, приет за окончателен без възражения от страните, за безспорни следните факти и обстоятелства: Настъпване на ПТП на 02.08.2018 г. по вина на водача на т.а. марка “Ивеко”, модел “3510” с д.к. № ОВ \*\*\*\*\*В.М.В., при което на А.Е.Т. били причинени неимуществени вреди; че водачВ.М.В. е признат за виновен за настъпването на процесното ПТП с влязло в сила Решение № 1648/12.09.2019 г. по АНД № 4081/2019 г. по описа на РС-Пловдив; наличието на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ между водачВ.М.В. и ответното ЗД “Б.И.” АД към датата на настъпване на събитието, обективизирано в полица № BG/02/117002549928, със срок на застрахователно покритие 22.09.2017 г. – 21.09.2018 г.; видът, обемът и размерът на претърпените от А.Е.Т. вреди, установени с влезлите в сила решение по търговско дело № 23/2019 г. по описа на ОС-Пазарджик и въззивното решение по в.т.д. № 894/2021 г. по описа на АС-Пловдив, както и

прехвърляне на част от вземането за неимуществени вреди в размер на 35 000 лв., което А.Е.Т. има към ответника, на ищцовото „Н.Л.“ ЕООД с Договор за цесия от 09.10.2018 г., за което ответното ЗД „Б.И.“ АД е уведомено от цедента на 05.11.2018 г.

Съгласно чл. 300 от ГПК, влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца, поради което въз основа на влязлото в сила Решение № 1648/12.09.2019 г. по НАХД № 4081/2019 г. по описа на РС-Пловдив е прието, че водачът Велчев е извършил виновно противоправно деяние, в резултат на което е причинил по непредпазливост две средни телесни повреди на цедента А. Т. С влезлите в сила решение по търговско дело № 23/2019 г. по описа на ОС-Пазарджик и въззивното решение по в.т.д. № 894/2021 г. по описа на АС-Пловдив със сила на пресъдено нещо са установени и валидно възникнало правоотношение по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите между делинквента и ответното дружество към датата на настъпване на застрахователното събитие, който покрива риска от възникване на отговорност за вреди на посочения като виновен водач на МПС, уведомяването на застрахователя от увреденото лице по реда на чл. 380 КЗ и провеждане на процедурата по чл. 498, ал.1 и ал.3 КЗ, претърпените от пострадалия вреди, техният размер, и причинната им връзка с поведението на делинквента. Обективните предели на силата на пресъдено нещо /СПН/ обхващат основанието на иска, индивидуализирано посредством правопораждащите факти /юридическите факти, от които правоотношението произтича/, страните по материалното правоотношение и съдържанието му до признатия размер на спорното субективно материално право.

Установява се и че с Договор за цесия от 09.10.2018 г. увреденият А.Е.Т. прехвърлил на ищцовото „Н.Л.“ ЕООД част от вземането си към ЗД „Б.И.“ АД, представляващо застрахователно обезщетение за претърпените от него вследствие процесното ПТП неимуществени вреди, в размер на частта 35 000 лв. от цялото дължимо обезщетение, ведно с принадлежностите му.

На основание гореизложеното предявения иск за главница е доказан по основание, но предвид извършеното плащане, което съдът следва да вземе предвид на основание чл. 235, ал.3 ГПК, искът следва да се отхвърли.

По предявения иск за лихва за забава върху главницата от 35 000 лв.:

Съгласно чл. 498 КЗ, увреденото лице, което желае да получи застрахователно обезщетение, е длъжно да отправи към застрахователя писмена застрахователна претенция по реда на чл. 380, като е длъжно да представи на застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите на виновния водач документите, с които разполага и които са свързани със застрахователното събитие и причинените вреди, като му съдейства при установяването на обстоятелствата във връзка със събитието и размера на вредите. Това лице може да предяви претенцията си за плащане пред съда само ако застрахователят не е платил в срока по чл. 496, откаже да плати обезщетение или ако увреденото лице не е съгласно с размера на определеното или изплатеното обезщетение.

По делото е установено, че увреденото лице е отправило писмено искане до застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение за причинените му вследствие ПТП неимуществени вреди, както и че застрахователят е постановил отказ.

Тази претенция на увреденото лице, обаче, както и уведомяването на застрахователя за прехвърлянето на вземането не поставят последния в забава по отношение задължението му към цесионера. Видно от представената молба – претенция за изплащане на застрахователно обезщетение, цедентът А. Т. е отправил претенцията си към застрахователя **след** прехвърлянето на част от вземането си за обезщетение за претърпените неимуществени вреди с договора за цесия от 09.10.2018 г. – претенцията за заплащане на застрахователно обезщетение е входирана в ответното ЗД „Б.И.“ АД на 05.11.2018 г. На същата дата застрахователното дружество е и уведомено за прехвърлянето на частта от вземането в размер на 35 000 лв. на „Н.Л.“ ЕООД. Договорът за цесия е сключен на 09.10.2018 г. и е

породил правните си последици между страните по него веднага, а по отношение на длъжника ЗД „Б.И.“ АД – на датата на уведомяването му – 05.11.2018 г. Към тази дата няма изтекли лихви в полза на цедента, поради което и такива не са прехвърлени на цесионера. Не може да се приеме и че от тази дата длъжникът е поставен в забава по отношение на прехвърленото вземане, тъй като претенцията към застрахователя е отправена от увреденото лице след прехвърлянето на част от вземането му за главница. Вземането преминава от цедента върху цесионера в обема, в който ценетът го е притежавал към сключването на договора за цесия. Според [чл. 429, ал. 2 от КЗ](#), в застрахователното обезщетение се включват и лихвите за забава, когато застрахованият отговаря за тяхното плащане пред увреденото лице, при условията на ал. 3. Съгласно [ал. 3 на чл. 429 КЗ](#), лихвите за забава на застрахования по ал. 2, т. 2, за които той отговаря пред увреденото лице, се плащат от застрахователя само в рамките на застрахователната сума /лимита на отговорност/. В този случай от застрахователя се плащат само лихвите за забава, дължими от застрахования, считано от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл. 430, ал. 1, т. 2 или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна. Т.е., към датата на прехвърляне с договора за цесия на част от вземането на цедента за застрахователно обезщетение, тази част от вземането не е включвала лихви за забава, които се плащат от застрахователя, доколкото към този момент застрахователят не е бил уведомен за настъпилото застрахователно събитие.

Освен това, съгласно специалната норма на чл. 380 КЗ лицето, което желае да получи застрахователно обезщетение, е длъжно да отправи към застрахователя писмена застрахователна претенция. Лицето е длъжно с предявяването на претенцията да предостави пълни и точни данни за банковата сметка, по която да се извършат плащанията от страна на застрахователя, освен в случаите на възстановяване в натура. Застрахователят извършва плащането на застрахователното обезщетение по предоставената по ал. 1 банкова сметка независимо дали неговият размер е определен от застрахователя, или по съдебен ред. Непредставянето на данни за банковата сметка от страна на лицето по ал. 1 има последиците на забава на кредитора по отношение на плащането, като застрахователят не дължи лихва по [чл. 409](#). Уведомяването на длъжника от страна на цедента по чл. 99, ал.4 ЗЗД не съставлява претенция за получаване на застрахователно обезщетение по смисъла на чл. 380 КЗ от страна на лицето, което желае да получи такова в размер на прехвърлената му част – в случая цесионерът „Н.Л.“ ЕООД. Няма данни по делото за отправена писмено такава претенция от страна на „Н.Л.“ ЕООД за заплащане от застрахователя на застрахователно обезщетение в размер на прехвърлената част от вземането на увреденото лице, като дори да се приеме, че с претенцията на увреденото лице и уведомлението за цесията застрахователят е уведомен за настъпилото застрахователно събитие и за претендираното обезщетение, няма доказателства по делото за посочена банкова сметка на цесионера - титуляр на тази част от вземането за застрахователно обезщетение, поради което по аргумент от чл. 380, ал.3 КЗ, застрахователят не дължи лихва за забава върху прехвърлената част от дължимото застрахователно обезщетение за периода преди предявяване на иска, доколкото такава не е част от прехвърлената му част от вземането за обезщетение и на самостоятелно основание не е заявена извънсъдебно по реда на чл. 380 КЗ.

По отношение на акцесорната претенция за присъждане на законна лихва върху сумата от 35 000 лв. от датата на предявяване на иска до окончателното плащане:

Видно е от представените доказателства, че ответникът е заплатил единствено главницата по исковата молба, не и законната лихва от предявяване на иска до плащането. Тя подлежи на присъждане като последица от приетото за основателност на главния иск, който се отхвърля поради извършеното в хода на производството плащане.

По разноските:

Ищецът е направил разноски по делото, както следва: платена държавна такса по главния иск в размер на 1 400 лв., платена държавна такса по акцесорния иск в размер на 667 лв. и платено адвокатско възнаграждение в размер на 4 800 лв. по Договор за правна

помощ и съдействие от 13.11.2023 г. – общо Възражението на ответника по чл. 78, ал.5 ГПК за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение е неоснователно, тъй като не надхвърля прекомерно определеният съобразно чл. 7, ал.2, т.4 от НМРАВ минимален размер от 4 783.60 лв. на основание чл. 78, ал.1 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца за направени разноси по делото, съразмерно на предявения иск за главница, който е приет за доказан по основание, но отхвърлен поради плащане в хода на производството, сумата от 4 651.54 лв.

Ответникът е направил разноси за платено адвокатско възнаграждение в размер на 4 200 лв. На основание чл. 78, ал.3 ГПК ищецът следва да бъде осъден да му заплати сумата от 1 355.02 лв., съразмерно на отхвърлената част от исковете.

Мотивиран от горното Съдът

## РЕШИ:

**ОТХВЪРЛЯ** предявения от “Н.Л.” ЕООД, ЕИК \*\*\*\*\* против ЗД “Б.И.” АД, ЕИК \*\*\*\*\* иск с правно основание чл. 432, ал. 1 от КЗ, вр. с чл. 99, ал. 1 от ЗЗД за сумата от 35 000 лв., представляваща застрахователно обезщетение за претърпени от А.Е.Т. неимуществени вреди като последица от пътно-транспортното произшествие, настъпило на 02.08.2018 г. и причинено от застрахован в ЗД “Б.И.” АД по застраховка “Гражданска отговорност” водач на товарен автомобил марка “Ивеко”, модел “3510” с д.к. № ОВ \*\*\*\*\*, което вземане е прехвърлено от цедента А.Е.Т. на цесионера “Н.Л.” ЕООД с Договор за цесия от 09.10.2018 г., поради плащане в хода на производството.

**ОТХВЪРЛЯ** предявения от “Н.Л.” ЕООД, ЕИК \*\*\*\*\* против ЗД “Б.И.” АД, ЕИК \*\*\*\*\* иск с правно основание чл. 86 ЗЗД за сумата от 16 670 лв., представляваща лихва за забава плащането на главницата от 35 000 лв. за периода 05.11.2018 г. - 21.06.2023 г.

**ОСЪЖДА** на основание чл. 86 ЗЗД ЗД “Б.И.” АД, ЕИК \*\*\*\*\* да заплати на “Н.Л.” ЕООД, ЕИК \*\*\*\*\* законна лихва върху главница от 35 000 лв. за периода от предявяване на исквата молба – 21.06.2023 г. до деня, предхождащ датата на плащането – 26.09.2023 г.

**ОСЪЖДА** на основание чл. 78, ал.1 ГПК ЗД “Б.И.” АД, ЕИК \*\*\*\*\* да заплати на “Н.Л.” ЕООД, ЕИК \*\*\*\*\* направените от него разноси в размер на 4 651.54 лв., съразмерно уважената част от исковете.

**ОСЪЖДА** на основание чл. 78 ал.3 ГПК “Н.Л.” ЕООД, ЕИК \*\*\*\*\* да заплати на ЗД “Б.И.” АД, ЕИК \*\*\*\*\* направените от него разноси за тази инстанция, съразмерно с отхвърлената част от исковете, в размер на 1 355.02 лв.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски градски съд: \_\_\_\_\_